

STRUCTURA DISCURSULUI POLITIC FESTIV

R ZVAN S FTOIU
Universitatea din Ploiești

1. Introducere

Discursul politic este o formă de comunicare al cărui scop este în principal acela de a convinge și numai în subsidiar de a descrie o realitate. De cele mai multe ori, descrierea realității este folosită de actorul politic pentru a crea distanță între el și alii. Analizând o serie de discursuri politice, Gelsumini (2007: 23) afirmă că acestea tind să respecte o „schema binar fix”. Altfel spus, discursul politic se realizează și se actualizează între doi poli: pe de o parte suntem *noi*, cei care producem discursul dominant, pe de altă parte se află *ceilalți*, al căror discurs sau ale căror acțiuni încercăm să le invalidăm. Astfel, *discursul nostru* este întotdeauna valorizat pozitiv, fiind singurul care poate oferi perspectiva corectă, adevărată, în timp ce *discursul celorlalți* este invariabil valorizat negativ, fiind considerat eronat și contraproductiv (Duda 2009: 18–19). Adoptarea unui comportament comunicativ bazat pe doctrina celor două principii (maniheism) – bine/rău, nou/vechi, plus/minus, sus/jos – poate fi susținută până la un anumit punct.

Momentele festive generează forme discursivee specifice care au o serie de particularități. În această lucrare, vom identifica și comentă structura discursurilor politice festive pe baza unui corpus alcătuit din discursuri prezidențiale (preluate de pe site-ul www.presidency.ro) rostită cu ocazia Zilei Naționale a României, 1 Decembrie, în perioada 2005–2009.

2. Structura discursurilor politice festive

Din perspectivă pragmatico-lingvistică (Ilie 2005), discursul parlamentar poate fi încadrat în un tip discursiv mai larg, discursul politic. La rândul său, discursul politic poate fi definit ca un „vector al interacțiunii sociale” (Cimpoești 2003) care presupune trei etape: acceptarea, consumul și aderarea la valorile propuse (cooperarea).

Din perspectivă retorică politică (Ilie 2005), discursul cere unei audiенii să ia o decizie în legătură cu o anumită acțiune viitoare în urma evaluării avantajelor și dezavantajelor pe care le poate avea acea acțiune. Discursul politic nu este un monolog, ci este un dialog care se desfășoară „cu încetinatorul”, un dialog în care actanii își pregătesc minuțios argumentele și contraargumentele înainte de a lua cuvântul. Dacă acceptăm că ideea conformă reia politica este o piesă de teatru, putem afirma că actorii principali (oamenii politici) folosesc limbajul pentru „a induce spectatorului politic opinii și atitudini care să favorizeze realizarea celorlalte proprii” (Neagu 2002: 231).

Momentele festive oferă actorilor politici ocazia de a se manifesta ca reprezentanți ai unei națiuni. Astfel, în primul rând sunt elogiate evenimentele istorice de mare importanță pentru poporul din care fac parte. Mijloacele verbale utilizate operează la nivel emoțional,

reorientând percepțiile negative și simplificând realitatea expusă. Altfel spus, limbajul nu trebuie să fie perceput ca politic pentru a fi pe deplin eficient (Neu 2002: 231).

2.1. Formulele de adresare

Rolul asumat de actorul politic, acela de porta-voce a unei națiuni, este marcat la nivelul discursului prin formulele de adresare. În comentariul nostru, pornim de la observația că adresarea este *reciproch* (Brown, Gilman 1960), în sensul că formulele de adresare folosite de doi sau mai mulți vorbitori sunt aceleași sau echivalente. În cazul discursului politic, definit ca un „dialog încetinit”, avem numai realizarea primei părți a unei perechi de adiacențe virtuale, care se completează la nivelul fiecărui receptor.

În discursurile propuse spre analiză, am observat că au fost utilizate trei formule de adresare, pe care le prezintă în ordinea frecvenței:

- (a) adjecțivul *drag* + substantivul *român* (cinci utilizări);
- (b) adjecțivul *drag* + substantivul *compatriot* (trei utilizări);
- (c) adjecțivul *drag* + substantivul *cetean* (o utilizare).

În unele cazuri, formulele de adresare poartă amprenta contextului în care au fost utilizate – receptia oferită cu ocazia Zilei Naționale a României. Astfel, Președintele se adresează și invită ilor, membri ai corpului diplomatic, cu formula „distinții invitați”. Spre deosebire de adresarea către cona ionică, care este preformată de adjecțivul *drag*, adresarea către invitați este mult mai protocolară, fiind utilizat adjecțivul *distins*. Alegerea celor două adjective este strategică: *drag* are un grad mai înalt de afecțiune decât *distins*, implicându-l pe emitor mai mult în mesaj, în timp ce *distins* este utilizat emfatic, pentru a exprima aprecierea, mulumirea față de cei care iau parte la momentul festiv.

Invocarea explicită a unei categorii specifice (engl. *membership categories*) este relevantă pentru înlegerea modului în care vorbitorul (Președintele român) îl va construi întregul discurs. Vorbitorii nu apelează direct la categorii, însă atunci când o fac există o motivare precisă. În discursul politic festiv, Președintele se referă explicit la trei categorii – *compatriot*, *român*, *cetean* – bazându-se pe faptul că „există anumite activități, drepturi, obligații și competențe care sunt propriile membrilor categoriei invocate” (Pomerantz, Mandelbaum 2005).

Fiecare categorie invocată prezintă o serie de particularități. Astfel, prin folosirea substantivului *compatriot*, vorbitorul creează legături cu mulți alții, însă nu există un statut egal cu cel al auditorilor săi, în același timp, într-un gradul de afecțiune mai mic. Prin folosirea substantivului *român*, vorbitorul numează într-o iună ceea ce se adresează, însă nu mai creează legături cu mulți alții, ci este evident că vorbitorul are un statut superior, transformându-se în porta-vocea unei întregi națuni. Spre deosebire de substantivul *compatriot*, *român* aduce cu sine un întreg set de valori și principii care nu mai trebuie menționate, ci sunt de sine înseine.

Dacă ar fi să comparăm cele două categorii, am putea spune că prima categorie analizată (*compatriot*) are cel mai înalt grad de afecțiune, implicându-i în mod egal atât pe vorbitori, cât și pe auditori, în timp ce categoria *român* este mult mai complexă, putând fi decodată pe deplin și în adevăratul său sens, numai dacă se observă în contextul naționalității identificate.

Vorbitorii din diverse spații culturale să fie diferențiate prin valoarea categoriilor, astfel încât menționarea unei anumite categorii poate avea însemnări pozitive sau negative. De altfel, în discursul festiv din 2007, Președintele României aduce în prim-plan categoria *român* care a suferit modificări în sens negativ într-o anumită parte din spațiu comun european:

- (1) „[...] exist români care, în Europa, sunt obligați să suferă de pe urma faptului că sunt români, din cauze pe care nu vreau să le reamintesc aici. Lor vreau să le transmit că toți cetățenii României sunt cetățeni europeni, cu drepturi și obligații identice cu ale tuturor cetățenilor europeni. Nimic, niciodată, nu are dreptul să pună în discuție aceste drepturi câtăgăde de noi, români, ca naștere.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2007)

Cea de-a treia categorie invocată în formulele de adresare, *cetățean*, are probabil cel mai scăzut grad de implicare afectivă, rezumându-se la identificarea drepturilor și a obligațiilor unei persoane față de statul din care face parte. Folosit într-un context mai precis, formula de adresare are valoarea unui hiponim:

- (2) „Bine v-am găsit, **dragă cetățeană Albei Iulia**, dragă română.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

De altfel, acesta este singurul discurs dintre cele selectate pe criteriul ultimilor cinci ani care a fost rostit la Alba Iulia cu ocazia sărbătoririi a 90 de ani de la Unirea înființată la 1 Decembrie. Alegerea Președintelui României de a se adresa mai întâi cetățenilor din Alba Iulia este una strategică: captarea atenției și a bunăvoi ei auditoriului principal.

2.2. Identificarea momentului festiv și situația istorică

Odată ce atenția a fost captată prin formula de adresare, discursul festiv continuă prin identificarea momentului festiv. Din analiza discursurilor, am putut identifica două tehnici caracteristice, care pot fi utilizate independent sau concomitent:

- (a) Momentul festiv este pur și simplu numit (*sărbătorim/este Ziua Națională*) și ulterior pus în relație cu o serie de aspecte pozitive: „cea mai puternică expresie a voinei românilor”, „ne găndim [...] la tradiția poporului român în care putem să sărbătorim motive de mândrie”, „un prilej de bucurie”, „cel mai important eveniment pe care l-a sărbătorit nașterea română” (exemplul 3, 4, 5, 6);
- (3) „Anul acesta, peste numai două zile, sărbătorim 90 de ani de la Marea Unire. Este momentul de cea mai puternică expresie a voinei românilor de a-și realiza Unirea.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)
- (4) „Ziua Națională este ziua fiecărui român, este ziua fiecărui cetățean al României. În astfel de momente trebuie să ne găndim la istorie, la istoria unității noastre statale, la tradiție, la tradiția poporului român în care putem să sărbătorim motive de mândrie și din care avem destule legături de înțelegere.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2007)
- (5) „Anul acesta, mai mult ca oricând, Ziua Națională este un prilej de bucurie, dar și un moment de bilanț și de privire lucidă spre viitor.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2006)
- (6) „Să sărbătorim astăzi ultima Zi Națională în afara Uniunii Europene. Începând cu anul viitor, Ziua Națională – la 1 Decembrie – și Ziua Europei – la 9 Mai – vor sta împreună în calendarul oficial al sărbătorilor românilor. Celebrăm 88 de ani de la cel mai important eveniment pe care l-a sărbătorit nașterea română în secolul 20: nașterea României Mari”. (Discursul Președintelui României la ceremonia Solemnă Comună consacrată sărbătoririi Zilei de 1 Decembrie, Ziua Națională a României, București, 30 noiembrie 2006)

(b) Momentul festiv este descoperit printr-o „tehnici balzacian”, a telescopului (exemplele 7, 8), trecându-se în revist câteva puncte de referin din istoria României.

- (7) „27 martie 1918, Chișinău. Declarație de unire a Basarabiei.
28 noiembrie 1918, Cernăuți. Declarație de unire a Bucovinei.
1 decembrie 1918, Alba-Iulia. Marea Adunare Națională a proclamat unirea acelor români și a tuturor teritoriilor locuite de săi, cu România.
Se împlinesc 87 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri, punctul culminant al procesului de afirmare a identității noastre naționale, un triumf al principiului autodeterminării naționale, moment ce reprezintă „suma istorică” a existenței în timp a poporului român.” (Discursul Președintelui României la recepția oferită cu ocazia Zilei Naționale a României, București, 30 noiembrie 2005)
- (8) „1 Decembrie 1918 a fost piatra de temelie a evoluției noastre moderne. Alba Iulia este capitala Unirii, pentru că aici s-au petrecut evenimente care justifică această denumire pentru Alba Iulia. Aici a intrat triumfal voievodul Mihai Viteazu, aici a avut loc Adunarea Națională de la 1 Decembrie 1918, aici a fost încoronat regele Ferdinand și regina Maria. Iată elementele care fac pentru vecie din Alba Iulia capitala Unirii. Unirea nu a fost un moment care a venit să fie marcat de evenimente care să pregețească acest moment. Prima încercare de unire a Principatelor sub冠na și sabia lui Mihai Viteazu este un moment important al actualui ce se pregețea. A urmat unirea principatelor din 1859 și, în sfârșit, unirea Basarabiei și Bucovinei cu România, la 1 Decembrie 1918. Toate aceste evenimente au fost cele care au alezat temelia României de astăzi.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

Diferența dintre cele două tehnici constă în rapiditatea introducerii auditoriului în ceea ce discursului. Prin intermediul primei tehnici, numirea momentului festiv, vorbitorul își creează mai repede oportunitatea de a face comentarii evaluative pozitive, elogioase la adresa evenimentului sărbătorit. Prin intermediul celei de-a două tehnici, vorbitorul pregețează auditoriul, îl determină să conținuteze importanța momentului sărbătorit și ulterior să lanseze în comentarii evaluative pozitive.

În strâns legătură cu identificarea momentului festiv este situația istorică a evenimentului sărbătorit. Există cel puțin trei tehnici prin care vorbitorul poate face apel la istorie:

(a) evocarea unor personalități care să permită vorbitorului să identifice și să comenteze o serie de valori și principii care nu s-au perimat în timp;

- (9) „Cu certitudine voină a românilor a fost tradus prin principii și valori de oameni politici dedicați României, dedicați voinței poporului român. În aici nu putem să nu amintim de Iuliu Maniu, de I.C. Brătianu, Vasile Goldiș, Alexandru Vaida-Voevod, episcopul Miron Cristea, sau episcopul Iuliu Hossu. Sunt acei oameni care au tradus voința a românilor în principii, principii care au fost stabilite la 1 decembrie 1918, pe care le găsim și astăzi la fel de valabile: România stat național, România stat unitar, România stat suveran.” (Discursul Președintelui României la manifestările organizate la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)

(b) oferirea de citate care să demonstreze autenticitatea discursului și să legitimeze pe vorbitor să se transforme în porta-vocea nației;

(10) „Momentul 1 decembrie 1918 nu este doar actul des vâr irii unit ii statale a românilor, ci i formularea unui contract bazat pe valori i principii care sunt valabile i ast zi. Astfel, Rezolu ia Adun rii Na ionale de la Alba-Iulia vorbe te despre: „deplina libertate na ional pentru toate popoarele conlocuitoare”, „egală îndrept ire i deplina libertate confesional ”, „înf ptuirea des vâr it a unui regim democratic”, „libertate de pres , asociere i întrunire”, precum i despre principiile necesare solu ion rii dimensiunii sociale a moderniz rii rii”. (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2007)

(11) «Cu 88 de ani în urm , Iuliu Maniu rostea, la Alba Iulia, urm toarele cuvinte: „Dac privim înd r t la suferin ele îndurante de neamul românesc, dac ne amintim de săngele v rsat, nu tim cum s mul umim lui Dumnezeu c ne este dat nou , celor din genera ia de acum, s tr im aceste timpuri de în 1 are”. Ast zi, tr im iar i „timpuri de în 1 are”, adic de schimbare în bine a destinului nostru.» (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2006)

(c) numirea evenimentului din trecut i punerea lui în rela ie cu un alt eveniment din istoria recent , nenumit, vorbitorul facând apel la un fond comun de cuno tin e pentru a p stra implicarea auditoriului în discurs.

(12) „La 1 decembrie 1918, România împlinea un ideal care ceruse uria e sacrificii. Acum ne apropiem de împlinirea altui deziderat, care a pretins i el eforturi consistente. Atunci, ca i acum, românii au împ rt it acelea i scopuri majore, au fost uni i i au mers pân la cap t, de i la început pu ini credeau c asemenea ambi ii s-ar putea consfin i.” (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2006)

Discursul politic festiv are un pronun at caracter ritualic, fiind actualizat numai în momentele de s rb toare pentru o anumit na iune. Din punct de vedere antropologic, ritualul este „o activitate repetitiv , standardizat din punct de vedere cultural, cu un caracter primordial simbolic, destinat influen rii ac iunilor umane” (Kretzer 2002: 22). Din punct de vedere pragmalingvistic, ritualul ofer actualiz ri variate la nivelul mijloacelor verbale, al c or principal scop este asigurarea coeziunii sociale. Altfel spus, discursul politic festiv este un ritual cu dimensiune interac ional i cu efect coagulant. Principala func ie a unui astfel de discurs ar trebui s fie detensionarea atmosferei politice prin apelul, la nivel lingvistic, la strategii ale polite ii pozitive.

Ritualul îl face pe individ s în eleag lumea în care tr ie te, prin raportarea permanent a trecutului la prezent i a prezentului la viitor (Jieanu 2009: 171). De altfel, discursurile festive analizate sunt organizate în jurul axei temporale trecut (prezentat invariabil drept glorios) – prezent („din realitatea româneasc fac înc parte s r cia, corup ia, incompeten a”) – viitor (prezentat ca timp al încredерii).

2.3. Adresarea mul umirilor i a ur rilor

Din analiza discursurilor festive, am observat faptul c , fie imediat dup situarea istoric , fie în ultima parte, vorbitorul adreseaz mul umiri unor persoane sau institu ii care au contribuit la conturarea momentului festiv. Aceasta este o strategie a polite ii pozitive, folosit de vorbitor pentru a crea o atmosfer de solidaritate.

Ceea ce atrage aten ia este modalitatea de formulare a mul umirilor – într-o manier destul de ambigu , prin actualizarea unor categorii (*înainta i, parteneri, alia i, eroi, cei care s au sacrifcat/ jertfi*).

- (13) „Cu certitudine voin a românilor a fost tradus prin principii i valori de oameni politici dedica i României, dedica i voin ei poporului român. i aici nu putem s nu amintim de Iuliu Maniu, de I.C. Br tianu, Vasile Goldi , Alexandru Vaida Voievod, episcopul Miron Cristea, sau episcopul Iuliu Hossu. [...] Pentru toate acestea trebuie s **mul umim înainta ilor no tri**, dar în egal m sur i românilor care ast zi tr iesc pe aceste p mânturi, precum i românilor de pretutindeni, ei poart în suflet dragostea de ar , patriotismul, iubirea pentru valorile na ionale, iubirea pentru principii, iubirea pentru istorie, iubirea pentru cultur .” (Discursul Pre edintelui României la manifest rile organize la Alba Iulia, 29 noiembrie 2008)
- (14) «Pu ine na iuni au ansa unui nou început, a a cum avut-o noi dup decembrie 1989. **Cei care s-au sacrificat** atunci sunt primii spre care se îndreapt recuno tin a noastr . Lor le dator m libertatea de a ne alege calea spre o existen demn , civilizat i tot mai prosper . Orice victorie i are eroii s i. Omagiul nostru se îndreapt spre to i **cei care s-au jertfit** pentru ca poporul nostru s fie liber, spre **cei c zu i în r zboaie**, spre **cei uci i** în **închisorile comuniste**, spre cei care, în decembrie 1989, au ar tat for a lui „De teapt -te române”!» (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2006)

Pe de o parte, exprimarea bazat pe categorii destul de vagi este determinat de faptul c nu pot fi numi i to i cei care ar trebui s primeasc mul umiri deoarece sunt prea mul i. Este posibil ca utilizarea categoriei s dezambiguizeze actul de vorbire dac este folosit anaforic, vorbitorul referindu-se la persoane men ionate anterior în discurs (exemplul 13). Pe de alt parte, actul de vorbire este unul simbolic, menit s creeze leg turi de empatie exclusiv la nivelul audien ei, deoarece receptorii nu mai sunt în via (exemplul 14).

Ultima parte a discursurilor festive analizate este dedicat formул rii i adres rii de ur ri. De cele mai multe ori, ur rile au forma unui conjunctiv cu valoare de imperativ i pun în valoare eul pozitiv al interlocutorului, constituindu-se astfel într-o marc a polite ii pozitive, de solidaritate.

Uneori, urarea standardizat „La mul i ani!” este precedat de formularea unui deziderat (exemplul 15) sau de adresarea de ur ri conexe (exemplele 16, 17).

- (15) „**Sper ca**, peste 12 ani, când vom celebra un secol de la Marea Unire din 1918, **noi, to i români, s tr im într-o ar mai bogat , prosper , care s permit fiec rui român s i realizeze aspira iile**. La mul i ani, România, la mul i ani români din toat lumeal!” (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2006)
- (16) „La marea s rb toare a românilor, v urez tuturor s n tate, fericire, prosperitate, bun stare în casa fiec ruia, familii care s se iubeasc , solide i, în acela i timp, v spun tuturor La mul i ani! La mul i ani, România!” (Discursul Pre edintelui României la recep ia oferit cu ocazia Zilei Na ionale a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2005)
- (17) „**Le doresc tuturor cet enilor României s n tate, bel ug, în elegere, aplecare c tre problemele comunit ii i suflet generos fa de cei afla i în dificultate**. La mul i ani, România! La mul i ani, români, oriunde v-a i afla pe Pamânt!” (Discursul Pre edintelui României la edin a Solemn Comun consacrat s rb toririi Zilei de 1 Decembrie, Ziua Na ional a României, Bucure ti, 30 noiembrie 2006)

Kerbrat-Orecchioni consider c atunci când emi torul recurge la un „mic cadou verbal”, el risc s atenteze la eul negativ, la independen a interlocutorului (Dumitrescu 2003). Pentru a restabili echilibrul, receptorul poate recurge la o mi care conversa ional ce implic

reciprocitatea. Discursul festiv are formă monologică, însă el poate fi analizat și din perspectivă interacională, în sensul că vorbitorul inițiază un dialog între el și audiția. Astfel, răspunsurile la urările formulate de vorbitor pot veni din partea fiecărui individ care a receptat mesajul.

3. Concluzii

În această lucrare, am identificat și comentat structura discursurilor festive selectate spre analiză și am surprins o serie de particularități ale acestora. Astfel, am analizat mai întâi modalitățile de realizare a formulelor de adresare, apoi am identificat principalele tehnici de identificare a momentului festiv și situarea istorică, pentru că, în final, să ne opriam asupra modalităților de realizare a actelor de vorbire finale, adresarea de mulțumiri și formularea urărilor. Din punctul de vedere al compoziției, discursurile festive analizate prezintă elemente retorice clasice (Roven și Frumuani 2000: 20): exordiu (captarea audiției, în mod particular, prin formulele de adresare), propositio (identificarea momentului festiv), narratio (situarea istorică și nararea unor fapte), peroratio (pregătirea pentru finalul discursului) și indignatio (apelul la compasiune din partea audiției prin adresarea mulțumirilor). Elementul care lipsește, confirmatio (momentul probei), este tocmai caracteristica menționată la începutul acestei lucrări: scopul unui discurs festiv este acela de a aduce elogii, de a crea o atmosferă de solidaritate, nu de a consolida argumentele proprii și de a le pune în contrast sau de a le respinge pe cele ale adversarului.

Am propus aici o analiză integrativă a discursurilor politice festive, însă considerăm că materialul selectat oferă oportunități de investigare și de practici discursive la nivel internațional. Nu emitem nici pretenții că am epuizat subiectul propus spre analiză, ci credem că discursul politic festiv merită investigație mai departe pentru a-i descoperi și alte caracteristici.

Am pornit de la premisa că discursul festiv este, în primul rând, un discurs de elogiere. Din analiza modului de organizare, am putut observa că acest discurs respectă etapele canonice, cu excepția componentei *confirmatio*. Am afirmat astfel că scopul unui discurs festiv este acela de a crea o atmosferă de solidaritate, nu de a consolida argumentele proprii și de a le pune în contrast sau de a le respinge pe cele ale adversarului.

SURSE

http://www.presidency.ro/?_RID=ag&id_cat=2&tip=toate&exp5=presa (site accesat la data de 3 decembrie 2009).

BIBLIOGRAFIE

- Brown R., Gilman A., 1960, „The pronouns of power and solidarity”, în Sebeok, Thomas A. (ed.) 1960: 253–276.
- Brown, Keith (ed.), 2006, *Encyclopedia of Language and Linguistics*, 2nd edition, vol. 9, Oxford, Elsevier.
- Cimpoești, Petru, 2003, „Claritate și ambiguitate în discursul politic”, *Timpul*, an IV, nr. 51 (martie 2003), p. 18.
- Cosenza, Giovanna (coord.), 2007, *Semiotica della comunicazione politica*, Roma, Carocci.
- Duda, Gabriela, 2009, „Limbajul politicianilor: între violență și deriziune”, în Tomescu (coord.) 2009: 17–44.
- Fitch, Kristine L., Robert E. Sanders (eds.), 2005, *Handbook of Language and Social Interaction*, Mahwah, NJ, Lawrence Erlbaum.
- Gelsumini, A., 2007, „Tendenze generali 1-5”, în Cosenza G. (coord.) 2007: 17–36.

- Hickey Leo, Miranda Stewart (eds.), 2005, *Politeness in Europe*, Clevedon, Multilingual Matters.
- Ilie, Cornelia, 2005, „Politeness in Sweden: Parliamentary forms of address”, în L. Hickey and M. Stewart (eds.) 2005: 174–188.
- Jieanu, Ioana, 2009, „Tehnici repetitive de persuasiune în discursul festiv prezidențial”, în Tomescu (coord.) 2009: 169–174.
- Nelu, Nicoleta, 2002, „Specificul strategiei argumentative în discursul politic”, *Dacoromania*, serie nouă, VII-VIII, Cluj-Napoca, p. 231–238.
- Pomerantz, Anita, Jenny Mandelbaum, 2005, „Conversation Analytic Approaches to the Relevance and Uses of Relationship Categories in Interaction”, în Fitch, Kristine L., Robert E. Sanders (eds.) 2005: 149–171.
- Sebeok, Thomas A. (ed.), 1960, *Style in language*, Cambridge, MA: Massachusetts Institute of Technology.
- Tomescu, Domnișoa (coord.), 2009, *Limbajul politic românesc actual*, Ploiești, Editura Universității Petrol-Gaze din Ploiești.

The Structure of the Festive Political Discourse

Festive moments bring about discursive forms that have a series of characteristics. In the first part of the present paper, we identified and commented upon the main characteristics of festive political discourses on the basis of a corpus made of several Presidential speeches that were delivered on the occasion of the National Day of Romania, December 1st, in the last five years (2005–2009). Thus, we focused our attention on forms of address as means of *captatio benevolentiae*, event identification, as well as achieving the speech acts of *thanking* and *wishing* in the end of the speech. Political speeches are used the moment the main actor's aim (political figure) is to influence public opinion, trying to get the electors (s)he is the best man of the moment. Festive moments bring about speeches whose main aim is, at least at first sight, to describe a present reality as opposed to a reality that happened some time ago, while influencing the audience is left aside.